

ни окайва добродушниятъ селянинъ. — А трѣбва добре да ви плащатъ ?

— По хиляда лева на день !

— По хиляда лева ! — Добре е ! Ама мене и по милионъ да ми платятъ, пакъ по това време по Мусала не смѣя да отида. Пъкъ време е да слизаме. Нали и вие до Костенецъ ?

Слѣзохме и въ мрака се раздѣлихме съ нашия съпътникъ. Съ торбичка на рамо той пое пѣтя за Костенецъ, а ние се отправихме

Мусала.

за Долна-баня. Сутринята ранко на малка Коледа пакъ сме на пѣтъ. До село Радуилъ вървѣхме изъ пѣртина и често срѣщяхме или стигяхме селяни, а отъ Радуилъ къмъ Чамъ-кория ние първи трѣбваше да разбиваме дълбокия, но още прѣхкавъ снѣгъ. Малкото обитатели въ Чамъ-кория (сега прекръстена Боровецъ) внасяха своята суета въ тържественото мълчание на великата планина. Нагоре сме пакъ сами. Макаръ че новиятъ снѣгъ е позасипалъ пѣртината, но

личи такава. Ту вали, ту спира. Отъ невиделица нахълтатъ мъгли и безъ време се смрачи. Преминахме боровитъ гори ; изкачихме се надъ клека. Широ, но стрѣмно поле е предъ насъ. Ей и Мусала, обкръженъ отъ своитъ стражи. Ето и колибката, въ която ще правимъ нашия планински Бъдни вечеръ.

Малката дървена хижичка ни прие въ своитъ сту-